

Opinia do ustawy o ratyfikacji Konwencji Sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, sporządzonej w Sztokholmie dnia 22 maja 2001 r.

(druk nr 176)

I. Cel i przedmiot ustawy

W dniu 13 czerwca 2008 r. Sejm wyraził zgodę na ratyfikowanie przez Prezydenta RP Konwencji Sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych, sporządzonej w Sztokholmie dnia 22 maja 2001 r. Proces negocjowania Konwencji Sztokholmskiej prowadził w latach 1998 – 2001 Międzyrządowy Komitet Negocjacyjny, powołany przez Radę Zarządzającą Programu Środowiska Narodów Zjednoczonych, w której uczestniczyli przedstawiciele Rzeczypospolitej Polskiej oraz Wspólnoty Europejskiej. Konwencja przyjęta została na konferencji dyplomatycznej. Konwencja została już ratyfikowana przez 150 państw i Wspólnotę Europejską.

Celem Konwencji jest ochrona ludzkiego zdrowia i środowiska przed trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi, charakteryzującymi się dużą toksycznością i podlegającymi biokumulacji. Konwencja obliguje do następujących działań:

- utrzymania przyjętych ograniczeń w produkcji i użytkowaniu wskazanych w konwencji substancji toksycznych,
- unieszkodliwiania ich zapasów oraz odpadów zawierających te substancje,
- ograniczenia emisji i
- monitorowania i kontroli występowania tych substancji w środowisku.

Problematykę, której dotyczy Konwencja, regulują również inne wiążące Polskę akty prawne:

- ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony Środowiska,
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji,

- ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach,
- rozporządzenie (WE) nr 850/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych,
- uchwała rady Ministrów nr 233 z dnia 29 grudnia 2006 r. w sprawie "Krajowego planu gospodarki odpadami 2010"
- rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów,
- ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin,
- ustawa z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych,
- ustawa z dnia 13 września 2002 r. o produktach biobójczych.

Postanowienia Konwencji zostały implementowane do prawa europejskiego przepisami rozporządzenia (WE) nr 850/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. dotyczącymi trwałych zanieczyszczeń organicznych, które obowiązują wprost.

Potrzeba związania Konwencją wynika z postanowień Traktatu Akcesyjnego, zgodnie z którym Polska jest zobowiązana przystąpić do konwencji zawartych lub tymczasowo stosowanych wspólnie przez obecne państwa członkowskie i Wspólnotę Europejską.

Rzeczpospolita Polska nie zamierza składać żadnych zastrzeżeń, deklaracji lub sprzeciwów do Konwencji.

Ponieważ materia regulowana Konwencją dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji oraz spraw uregulowanych w ustawach, związanie się nią przez Rzeczpospolitą Polską następuje w drodze ratyfikacji przez Prezydenta RP, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, zgodnie z art. 89 ust. 1 Konstytucji RP.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa została uchwalona w efekcie wniesienia do Sejmu projektu rządowego (druk sejmowy nr 428). Projekt został skierowany do sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisji Spraw Zagranicznych.

Ustawa została uchwalona przez Sejm w dniu 13 czerwca 2008 r.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń o charakterze legislacyjnym.

Główny legislator

Hanna Kaśnikowska